

نبات ناخدایان

توای روسگر جان ها
توای پیک بلند آوای دوران ها
توای پیوسته در پرواز
ای جاری جا و بدان !

در نفا، اگر گود خورشید چشمانت
نهان در ابر اندوهی
در نفا، اگر بخورش چشمه عفت .
تو آن گویی ،

که آب چشمه سارانت
همه دران درد مردم را سفا بخشد .
نما دانی که بپذیرد تو در سنگر
چه فروغی به ما بخشد . . .

چو این گیتی سرگردان

اسرفشم تو فان است

امید سرفشمانش

نبات ناخدایان است .

x x x

نزدک مهر ۱۳۹۱
عزاد